

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 126

гр. *****, 14.02.2022 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – *****, II СЪСТАВ, в закрито заседание на четиринадесети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Анета Н. Братанова

Членове: Магдалена Кр. Недева
Георги Йовчев

като разгледа докладваното от Магдалена Кр. Недева Въззивно частно търговско дело № 20213001000720 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе пред вид следното :

Производството по делото е по реда на чл.274 ал.1 т.1 ГПК.

Образувано е по подадена частна жалба от „Корпоративна търговска банка“ АД, /н./, ЕИК 831184677, гр.София, чрез постоянните синдици А.Н.Д. и К.Х. М. против определение № 1367/20.10.2021г. на Варненския окръжен съд, търговско отделение, постановено по т.д. № 617/2021г., с което е върната искова молба вх.№ 17183/31.08.2021 г., подадена от банката, с която са предявени обективно кумулативно съединени искиве срещу Д.А.В., ЕГН *****, от гр.*****, ул.***** № 14, ет.3 с правно основание чл. 422, ал.1, вр. чл. 415, ал.1, т.1 от ГПК като недопустима, **на основание чл. 130 Г П К** и производството по делото е прекратено. Според частния жалбоподател неправилно окръжният съд е приел, че с издадената Заповед за незабавно изпълнение на парично задължение № 1724/27.04.2020г. по чл.417 ГПК по ч.гр.д. № 4082/2020г. на ВРС, XIV с-в се ангажира отговорността на ответника без ограничение, в качеството му на длъжник по процесния договор за кредит и съответно за изискуемите по него вземания, а не до размера на стойността на ипотekiраното имущество, в качеството му на ипотекарен гарант. За да направи този извод съдът не е съобразил влязлото в сила определение от 15.09.2021г. по гр.д. № 4082/2020г. на ВРС, с което е допусната поправка на очевидна фактическа грешка в Заповед за незабавно

изпълнение № 1724/27.04.2020г. в смисъл, че длъжниците Д.А.В. и М.М.В. отговарят в качеството им на ипотекарни длъжници по договор за учредяване на договорна ипотека по нотариален акт от 28.12.2011 г., № 137, том III, рег. № 9482, дело № 472/2011 г. на нотариус Г.Й-Д. с рег. № 343 – СРС. Липсва солидарна отговорност между длъжника и ипотекарните гаранți. Самите ипотекарни длъжници са поели солидарна отговорност в ипотечния акт до цената на ипотекирания имот, притежаван от тях в СИО. В разпоредбата на чл.173 ал.1 ЗЗД императивно са уредени границите на изпълнение на кредитора спрямо ипотекарния длъжник и даденото от него реално обезпечение, а именно – че има право да се удовлетвори предпочтително от цената на ипотекирания имот. Това ограничаване на отговорността на ипотекарните гаранți до размера на стойността на дадения в обезпечение имот произтича по силата на закона и не отпада в случай, че изрично не е възпроизведено в заповедта за незабавно изпълнение. Непосочването на границите на отговорността в тази хипотеза не прави нито договора за ипотека, нито ЗНИ нищожни. Липсващата в тях част се замества по право с императивната разпоредба на закона. Правният характер на ипотека, като реално обезпечително средство, е императивно уреден в закона, поради което не е необходимо изрично да се правят изявления от страна на кредитора, длъжника или съда, че ипотекарните длъжници не отговарят лично и с цялото си имущество, а са задължени само до размера на учреденото обезпечение. Освен това за кредитора е налице правен интерес да стабилизира основанието и размера на задълженията по договора за банков кредит и договора за учредяване на ипотека с оглед да отбие последваща защита от страна на ипотекарните длъжници, вкл. и предвид разпоредбата на чл.151 ЗЗД, регламентираща субективното тяхно право да противопоставят на кредитора всички възражения на длъжника, вкл. да искат прихващане с вземания на длъжника срещу обезпечения кредитор. Доколкото с иска по чл.422 ГПК ще се установи размерът на обезпеченото вземане – предмет на заповедта за изпълнение, със сила на пресъдено нещо, то за ипотекарните длъжници ще е налице яснота какъв е размерът на обезпеченото от тях вземане към датата на съдебното решение, в резултат на което ще могат да предприемат действия по суброгиране в правата на кредитора, които да доведат до избягване на принудителното изпълнение върху техния имот. Моли обжалваното определение да бъде отменено и делото – върнато на окръжния съд за

продължаване на съдопроизводствените действия.

Съдът, след преценка на доказателствата по делото, намери следното :

Частната жалба е подадена в срок от надлежна страна в процеса и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата се явява основателна, по следните съображения:

От представените по делото доказателства се установява, че на 28.12.2011 г. между „КОРПОРАТИВНА ТЪРГОВСКА БАНКА“ АД (в нес.) и „ГенТо Милл“ ООД, в качеството му на кредитополучател, е сключен Договор за банков кредит, с пет анекса към него в периода 03.05.2012 г. – 14.02.2014 г., за отпускане на кредит в размер на 3 000 000 евро, усвоен ефективно. Според извлечение от счетоводните книги на банката задълженията на кредитополучателя към датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение -15.04.2020 г., са в общ размер на 1 905 668.78 евро.

В деня на сключване на договора за банков кредит - 28.12.2011 г., между „Корпоративна Търговска банка“ АД (в несъстоятелност), „ГенТо Милл“ ООД (в нес.), в качеството му на кредитополучател, Д.А.В. и М.М.В., в качеството им на трети лица - ипотекарни длъжници, е сключен договор по Нотариален акт за учредяване на договорна ипотека от 28.12.2011 г., No 137, том III, рег. No 9482, дело No 472/2011 г., по силата, на който Д. и М.В. предоставят като реално обезпечение на кредита свой недвижим имот, придобит в режим на СИО, находящ се в гр.София, м-ст „Еврейски гробища“, със съответна площ, граници и съседи, подробно описани в ипотечния акт.

По иницирираното от банката заповедно производство и в производство по ч.гр.д. No 4082/2020 г. по описа на ВРС, XIV-ти с., е издадена Заповед за незабавно изпълнение на парично задължение № 1724/27.04.2020г. по чл.417 ГПК за следните суми: 1 670 687.55 евро - главница, дължима по договор за банков кредит от 28.12.2011 г.; 156.80 евро, представляваща дължими разноси по кредита за периода 25.12.2016 г. – 20.03.2019 г.; 234 824.43 евро, представляваща законна лихва върху главницата за периода 27.11.2018 г. –

15.04.2020 г. Според заповедта на ВРС, вземането на кредитора произтича от горепосочения нотариален акт. ЗНИ е поправена впоследствие по реда на чл. 247 от ГПК с определение № 265713/15.09.2021 г., с което е включена добавка, че

длъжниците по нея отговарят като ипотечарни такива.

При горната фактическа установеност предявеният иск по чл.422 ГПК се явява процесуално допустим по следните съображения :

Настоящият състав споделя изцяло разбирането на касационната инстанция, отразено в решение 60065/30.06.2021г. по т.д. № 541/2020г. на ВКС, I т.о., че дори и да не са били налице предпоставките на чл.417 ГПК за издаване на заповед за изпълнение, вкл. по отношение на легитимацията на страните, когато такава е издадена, независимо дали разпореждането за незабавно изпълнение е отменено или не, заявителят е активно процесуално легитимиран да предяви иск за установяване съществуването на оспореното от длъжника вземане.

С постановеното по чл.274, ал.3 ГПК определение №710 от 02.12.2019г. по ч.т.д. №2241/2019г., състав на II т.о. на ВКС също приема, че липсата на предпоставки по чл.417 ГПК, въпреки която е издадена заповед за изпълнение, може да има за последица отмяна на разпореждането за незабавно изпълнение, но не води до недопустимост на исковия процес по чл.422 ГПК, ако са налице останалите процесуални предпоставки за упражняване на правото на иск. В исковото производство специфичните предпоставки за допустимост на иска по чл.422 ГПК включват наличието на съответствие между заявеното и признато в заповедното производство вземане и предмета на делото, очертан с обстоятелствената част и петитума на исквата молба, както и идентичност на страните, т.е. кой е заявител и кои са възразилите длъжници, евентуално легитимираните им правоприменици.

В процесния случай предпоставките за допустимост на иска по чл.422 ГПК са налице : заявеното за установяване вземане на банката съответства изцяло на признатото в заповедното производство такова както по основание, така и по размер; заявителят в заповедното производство е ищец по установителния иск, а длъжникът в заповедното производство, подал възразение по чл.414 ГПК е конституиран като ответник по иска.

При това положение предявеният иск се явява допустим и следва да

бъде разгледан по същество.

Водим от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение № 1367/20.10.2021г. на Варненския окръжен съд, търговско отделение, постановено по т.д. № 617/2021г., с което е върната искова молба вх.№ 17183/31.08.2021 г., подадена от банката, с която са предявени обективно кумулативно съединени искове срещу Д.А.В., ЕГН *****, от гр.*****, ул.***** № 14, ет.3 с правно основание чл. 422, ал.1, вр. чл. 415, ал.1, т.1 от ГПК като недопустима, **на основание чл. 130 ГПК** и производството по делото е прекратено.

ВРЪЩА делото на Варненския окръжен съд за продължаване на съдопроизводствените действия.

Определението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____